

ŽIVOT

Redovnice o radu na HKR-a: Pozvane smo biti s ljudima kroz medije koji imaju značajnu ulogu u društvu

ILUSTRACIJA - S. ANA BEGIĆ I S. M. BENEDIKTA NINA KRAPIĆ

Koju ulogu žena ima danas u suvremenom društvu i što to znači biti vjernica danas? Kroz projekt „Uloga i valorizacija žena različitih religija i vjeroispovijesti tijekom pandemije koronavirusa” donosimo priče žena različitih struka koje imaju istaknutu ulogu u svojoj vjerskoj zajednici. Kroz razgovor sa ženama koje su pripadnice različitih religija i vjeroispovijesti razgovarat ćemo o njihovoj ulozi kao žena. Osobito je zanimljivo kako one same sebe kroz svoj poziv i kako se kroz njega ostvaruju kao osobe. Portal Hrvatske katoličke mreže u pet dijelova donosi priče žena različitih struka, religija i vjeroispovijesti. Ono što ih spaja je otvorenost i ljubav prema Bogu i čovjeku.

18.09.2022. / 08:00 / Marija Pandžić

Dvije redovnice odlučile su se uključiti u rad Hrvatskog katoličkog radija kako bi vodile emisije – jedna je članica Kongregacija sv. Anđela čuvara sestara dominikanki doc. dr. sc. Martina s. Ana Begić koja je bila dio uređivačkog i voditeljskog tima “Pod križem”, a druga je milosrdnica sv. Vinka Paulskoga s. M. Benedikta Nina Krapić koja je jedna od voditelja i urednika emisije “Pozvani i poslani” te piše i članke za portal Hrvatske katoličke mreže.

Sestra Ana Begić: Redovnici su uvijek bili živi znak mnogima u potrebi i daj, Bože, da tako i ostane

Martina s. Ana Begić otkrila je kako je dugo imala želju okušati se u medijskim vodama.

Djelovanje u medijima je svakako jedan od puteva nove evangelizacije o kojoj su govorili pape naših

vremena. Mediji su naše sredstvo komunikacije, oni nam posvjedočuju i radosne, ali i žalosne trenutke u životu nas ljudi.

“Volim prenositi ljudima radost i Boga. Zahvaljujući glavnom uredniku Hrvatske katoličke mreže Siniši Kovačiću ostvarila mi se ta želja. U jednom ugodnom razgovoru sam spomenula kako bih voljela jednom raditi na radiju, a želja mi je bila imati emisiju o aktualnim temama iz područja morala. Međutim, kako je emisija ‘Argumenti’ već posvećena aktualnim pitanjima nije bilo potrebe za dupliciranjem sadržaja te sam se tako uklopila u emisiju ‘Pod križem’ s dragim kolegama vlč. Nikolom Jurkovićem i vlč. Branimirom Budinskim. U emisiji smo se trudili dotaknuti izazove našega vremena, koji su povezani kako god ih postavimo s križem u životu čovjeka. Moram priznati da mi je to bilo lijepo životno iskustvo. Iako s dozom treme koja se javljala u svakoj emisiji, onoliko koliko sam mogla biti aktivna čini mi se da je bilo uspješno.

Drago mi je da su i redovnice uključene u radijske emisije na HKR-u, a općenito smatram kako bi trebale biti više uključene u rad s medijima. Djelovanje u medijima je svakako jedan od puteva nove evangelizacije o kojoj su govorili pape naših vremena. Mediji su naše sredstvo komunikacije, oni nam posvjedočuju i radosne, ali i žalosne trenutke u životu nas ljudi. U suvremenom društvu mediji su neophodni za naš suživot. U razgovoru s ljudima sam itekako čula izjave: ‘Kad sam tužna upalim radio, slušam glazbu i odmah mi bude lakše’. Nije li to lijepo svjedočanstvo koliko su mediji bitni. Ono što je najvažnije, a što mi se danas čini velikim izazovom za medije je prenositi relevantnu istinu. Koliko nam se puta dogodilo da imamo bombastične naslove i jedva čekamo otvoriti članak, a u tekstu ni traga onome što naslov ističe. Trebamo biti jasni i transparentni u prenošenju vijesti jer istina je ona koja oslobađa od zla i negativnosti.”

Naglasila je kako svaki poziv u životu čovjeka ima svoju priču, pa tako i njezin.

Danas sam gotovo 23 godine u samostanu i svaki dan mi donosi nešto novo. Bilo je uspona i padova, bilo je kriza i težina, ali ako te Gospodin želi u ovome životu uvijek ti pošalje nekoga tko ti pomogne križ nositi i izaći na svjetlost te nastaviti dalje hrabro za Njim.

“Jednom prilikom, dok sam predavala osnovnu moralnu teologiju u školi za novakinje pri hrvatskoj redovničkoj konferenciji, tražila sam od sestara

novakinja da opišu svoje pozive. Da smo ih objavili u knjizi, bio bi to zasigurno jedan od najčitanijih bestselera. Od malena nekako nisam sebe vidjela kao redovnicu, čak sam imala i jednu odbojnost prema svemu tome. Međutim, Gospodin je imao svoj plan. Tako sam upoznala sestre dominikanke u Splitu, gdje sam preko vikenda išla kod pokojne bake i strica. Naime, živjela sam i odrastala u predivnom selu Kostanju u nekadašnjoj Poljičkoj republici. Sestre dominikanke privukle su me svojom spontanošću i neposrednošću i to me je malo pomalo privlačilo. Iz mog sela tada je bila samo jedna redovnica Služavka Malog Isusa, koju sam viđala kada bi ona došla na godišnji. Iako su mi te sestre bile posebno drage, a i danas su, jednostavno nisam osjećala da bih ja mogla biti ta.

No, ima jedna zanimljivost koje se sjećam i danas, a za koju mislim da je sve zapravo i usmjerila. U šestom razredu sam sanjala Blaženu Djevicu Mariju i sjećam se da smo zajedno hodale jedna uz drugu, i kada smo došle do jednog raskrižja, pokazala mi je smjer kojim je ona išla, a meni je rekla 'ti izaberi'. Nisam odmah pošla za njom, tek nakon nekog vremena sam krenula tim putem gdje i ona, i od tada sam osjećala veću želju za samostan. Nakon osnovne škole sam htjela otići u samostan, ali moj otac nije bio tome sklon. Moji su roditelji smatrali da je prerano za jednu takvu odluku. Tako sam upisala srednju hotelijersko turističku školu u Omišu i zaista sam imala pravo tinejdžersko i radosno srednjoškolsko obrazovanje, uz zaljubljanja, izlaske s ekipom i svega što to vrijeme sa sobom nosi.

Unatoč svemu moj poziv se nije gasio, dapače sve je više rastao u meni, i tako sam nakon mature ipak odlučila otići u samostan sestara dominikanki u Korčulu. Roditeljima nije bilo tako lako prihvatiti moju odluku. Naime, tijekom cijele srednje škole sam šutjela i dopisivala se s ondašnjom časnom majkom sestara dominikanki s. Katarinom Maglicom, čija su mi pisma pomagala u razlučivanju poziva, ali sve skupa nije išlo lako. Otac je to najteže prihvatio i trebale su mu godine da to prihvati. Sjećam se njegovih riječi kada me vozio na Korčulu, sve što je tada mojoj majci rekao kad ga je upitala što mu je, jest da se osjeća kao kad kralj vozi kćer na robiju. Možete onda zamisliti kako se osjećao... Majka mi je nakon dužeg vremena rekla da je gotovo godinu dana servirala moje mjesto za obiteljskim stolom. I tako, to je život. Nije lako, ali uz Božju pomoć sve se posložilo.

Inače sam srednje dijete, imam još starijeg brata i mlađu sestru, mojim je roditeljima bilo važno da smo blizu. A ja odlazim na neki otok, u nepoznatu sredinu, nepoznatim osobama. Sve je to u stvari zbunjujuće. U tim početnim fazama svoga redovničkoga života osjećala sam se ispunjeno, jednostavno,

to je bilo to. Iako sam malo bila ljuta na mog ćaću tada, nakon nekoliko godina sam shvatila da je to čisti izričaj ljubavi roditelja, a ne prepreka. Danas sam gotovo 23 godine u samostanu i svaki dan mi donosi nešto novo. Bilo je uspona i padova, bilo je kriza i težina, ali ako te Gospodin želi u ovome životu uvijek ti pošalje nekoga tko ti pomogne križ nositi i izaći na svjetlost te nastaviti dalje hrabro za Njim.”



Doc. dr. sc. Martina s. Ana Begić

Kako je istaknula s. Ana, svakog čovjeka kojega sretne u životu nastoji doživljavati svojim bližnjim, nastoji ga slušati i čuti, i ako u danom trenutku ne može pomoći riječima, može molitvom.

Čini mi se da je ono što je najgore u današnjem društvu je stvarati osude i predrasude na naše bližnje.

“Po naravi sam društvena osoba, i zapravo volim rad s ljudima, to me ispunjava. Čini mi se da je najveća boljka današnjeg društva stvarati osude i predrasude prema našim bližnjima. Nažalost, to narušava mnoge međuljudske odnose, nismo niti svjesni da je jedna vrsta zlostavljanja, odnosno nasilja nad osobom i ona verbalna. Često se pitam kako možemo samo vrednovati osobe po onome što nam netko kaže o pojedincu, a da nikada s tim čovjekom nismo razgovarali i čuli njega ili nju što ima za reći? Nedavno sam naišla na jedan jumbo plakat uz cestu u Dalmaciji, na kojem je pisalo: ‘ne govori o drugome, ako nisi s njime prehodao barem 100 metara’, i upravo je to odgovor. Čini mi se da je u današnjem društvu to veliki problem. Nazvala bih to čak razarajućom silom dobrote koju svaki čovjek u sebi ima. Bog nas je stvorio dobrima, ali je zbog grijeha iskonsko dobro uništeno, i svatko od nas se treba truditi raditi na sebi i biti dobar čovjek.

Problemi koji se javljaju su svakako i nedostatak autentičnosti i konkretnosti kod donošenja pojedinih odluka u istini. Naime, često mi padne na pamet ona Kristova, 'ako nisi ni vruć ni studen povratit ću te'! Upravo ta 'mlakost' nas dovodi na stranputice, a i u stanje grešnosti. I to nije nimalo lako. No kako bismo donijeli valjanu odluku, a da pritom ne ranjavamo svoje bližnje, potrebno je znati jasnu istinu, a ne onu na temelju onoga što čujemo od drugih, ili na temelju kako se u narodu kaže 'čula-rekla-kazala', već je potrebno s čovjekom razgovarati i čuti ga."

Govoreći o životu redovnice u suvremenom društvu naglasila je kako nije osjetila bilo kakav osjećaj nelagode ili odbacivanja tijekom svog života.

Redovnici su uvijek bili živi znak mnogima u potrebi i daj Bože da tako i ostane. Takvi možemo biti jedino ako smo autentični u vjeri u Boga.

"Ako smo jedni prema drugima otvoreni i prihvaćamo jedni druge u različitosti, ne trebamo strepiti od bilo kakvih neugodnosti. Gledajući na događanja u svijetu vidimo da je u pojedinim zemljama kršćanstvo progonojeno kao u prvim ranokršćanskim vremenima. I ne treba se bojati progona, jer 'blago onima koji su progonjeni zbog Krista i vjere'. Moram iskreno priznati da nailazim na sve više ljudi koji me na ulicama grada pozdravljaju s 'Hvaljen Isus i Marija' te mi mnogi prilaze i dive se bjelini habita kojeg nosim. Redovnici su uvijek bili živi znak mnogima u potrebi i daj, Bože, da tako i ostane. Takvi možemo biti jedino ako smo autentični u vjeri u Boga."

Sestra Ana danas radi kao docentica na katedri moralne teologije na Katoličkom bogoslovnom fakultetu u Zagrebu. Naglasila je kako je imala želju nastaviti odmah nakon studija teologije specijalizaciju iz područja moralne teologije, ali nije naišla na odobrenje tadašnje poglavarice za poslijediplomski studij. Naime, kao redovnica, ne može odlučivati samostalno.

"Jednostavno sam prihvatila takvu odluku i radila kao vjeroučiteljica u školi u Korčuli, i bilo mi je zaista lijepo i blagoslovljeno. Voljela sam svoje učenike, a i koliko sam mogla vidjeti i osjetiti i oni mene. Ali Bog je imao svoj daljnji plan. Javio mi se tadašnji dekan Fakulteta pokojni prof. dr. sc. Zdenko Tenšek i rekao da sam među 10 najboljih studenata te generacije te da se mogu prijaviti na natječaj za znanstvenog novaka. Tako se o svemu obavijestilo moju tadašnju novoimenovanu vrhovnu poglavaricu s. Dolores Matić, čijom sam odlukom nastavila daljnji studij na KBF-u. Budući da nam je prerana

smrt uzela p. Tenšeka, nisam znala što i kako će se dalje odvijati, ali zahvaljujući pokojnoj braći dominikancima p. Franji Šanjeku i p. Marijanu Biškupu te njihovoj svesrdnoj podršci došla sam na svoj fakultet kako bi nastavila studij.

Moj posao je dar koji mi puno znači jer svaki dan susrećem nove mlade ljude koje poučavam o vjeri u našega Spasitelja. Biti profesor za mene ne znači samo poučavati nego i odgajati.

Korak po korak, uz trud i predani rad, došla sam do prvog koraka, pa malo pomalo i do doktorata. Bog je na moj put stavio dobre kolege koje su me podržavale, i u trenucima kada sam htjela odustati od svega nisu mi to dali. Slobodno mogu reći da zahvaljujući njima i jesam ono što jesam. Ne gledam na posao kao na karijeru, to je samo posao kao i svaki drugi i ako želiš napredovati, trebaš se jednostavno truditi i raditi, samozatajno i s ljudima koji te prepoznaju kao osobu koja može davati. S druge strane, nisam ni od onih koji se boje priznati svoje slabosti, nije sramota ako nešto ne znamo, jer kako je jedan moj pokojni profesor govorio ‘nitko se nije naučen rodio’. Sve što se događa u životu su prilike koje su nam dane kako bismo rasli i sazrijevali te bili bolji ljudi. Moj posao je dar koji mi puno znači jer svaki dan susrećem nove mlade ljude koje poučavam o vjeri u našega Spasitelja. Biti profesor za mene ne znači samo poučavati nego i odgajati. Stoga se trudim u svome poslu biti blizu mladima, odgojiti ih dobrim i čestitim ljudima, dobrim svećenicima koji će znati dati sebe svome stadi. Svake godine me uvijek iznova raduje dan ređenja mojih studenata, i zahvaljujem Bogu na njihovoj ustrajnosti. Rad s mladim ljudima može nas samo oplemeniti i dati nam šansu da budemo i sami bolje osobe.”

Osvrnuvši se na ulogu žene u suvremenom društvu, Martina s. Ana Begić naglasila je kako su žene danas u društvu prihvaćenije nego li nam o tome svjedoči prošlost.

“Žena po svojoj naravi ima već svoju ulogu. Naime, Bog nam je dao ono što ne može nitko osim žene, a to je darivanje novoga života. Bojim se da žena danas pomalo zaboravlja taj dar te da ako se posvetimo samo poslovnoj karijeri nemamo više vremena za bližnje, a kamoli za rađanje i odgoj djece. Trebalo bi tražiti jednu ravnotežu između obitelji i posla. S druge strane moram reći da nažalost ima žena koje žele obitelj, ali nemaju razumijevanje svojih poslodavaca i tu je velika prepreka za stvaranje novih naraštaja. Trebali bismo kao društvo imati više razumijevanje za žene jer žena je

svestrana. Ona ne radi samo jedan posao nego više njih odjednom. Papa Franjo svakodnevno suvremeno društvo potiče na sve veće priznanje i vrednovanje žene u društvu. Za njegova mandata žene ulaze u crkvene dikasterije, nekima se to ne sviđa, ali očito je da Papa uviđa da žena ima intuiciju koju muškarac nema. Unatoč svemu i danas je uloga žene još uvijek u nekim područjima nedovoljno vidljiva, ali unatoč tome žene su danas gotovo na svim pozicijama kao i muškarci. Premda kada statistički gledamo zastupljenost žena u nekim sektorima još je uvijek znatno manja od muškaraca.”

Sestra Ana istaknula je kako se kao žena osjeća prihvaćenom i priznatom gdje god se našla i u kojem god sektoru društva.

Ima puno žena u društvu koje mogu biti uzor ne samo meni nego i drugim ženama. Zapravo u konačnici moja rođena majka mi je uzor u svemu, predanju, žrtvi, davanju za druge.

“Ne mogu reći da sam se osjećala igdje ‘zakinuta’. Možda zato jer sam osoba koja prihvaća ono što ima i radi najbolje što može na tom području. Imam dvije žene među sveticama koje su mi uzor u djelovanju. To su sv. Katarina Sijenska i bl. Ozana Kotorska. Sv. Katarina naučiteljica Crkve i suzaštitnica Europe, žena koja unatoč tome što iza sebe nije ostavila pisana djela svojim je predanjem Isusu i mudročću koju je od Njega dobivala činila velika djela za Crkvu. Bl. Ozana, žena koja je izabrala život u samoći ćelije, iako ‘zazidan djevica’ kako je nazivamo, ipak aktivna svojim savjetima u narodu. Za mene su to žene moliteljice, žene koje su nam i danas uzor jer nam pokazuju kako predanjem u Božje ruke možemo puno toga postići. No, kako ne bi ostalo samo na sveticama koje su živjele u dalekoj prošlosti svakako da i danas postoje osobe koje me motiviraju i nadahnjuju. Među ženama, djelovanje glumice Audrey Hepburn za siromašne i one najpotrebnije itekako me motivira na dobro. Naime, to je žena koja je prošla grozote Drugoga svjetskoga rata, i to je utjecalo na njen daljnji život. Unatoč svim glumačkim uspjesima u karijeri nije zaboravila što je u životu prošla i imala je osjećaj za potrebite. Zapravo ima puno žena u društvu koje mogu biti uzor ne samo meni nego i drugim ženama. U konačnici i moja rođena majka mi je uzor u svemu, predanju, žrtvi, davanju za druge. Jer kada promatram njen život onda vidim što žena treba biti!”

Sestra Benedikta Nina Krapić: Čini mi se da je redovništvo zaspalo i leži kao zaboravljeni potencijal i snaga Crkve

Suradnica Hrvatskog katoličkog radija i Hrvatske katoličke mreže sestra Benedikta Nina Krapić, pravica koja radi u Sv. Ani – Caritasovom domu za žene i djecu u Rijeci, otkrila je kako je na poziv Bogu posvećenog života odlučila odgovoriti kad je shvatila da je punina za kojom je tragala u Bogu te da ispunjenje njezinoga smisla leži u potpunom predanju.

“Odgovorila sam na poziv da sve što jesam stavim na raspolaganje Onome koji mi je sve dao i da se uložim ispred Crkve, za ljude. Konkretno korake poduzela sam nakon jednog hodočašća u Međugorje gdje mi se život doslovce preokrenuo i više nisam mogla dalje istim načinom. Dala sam otkaz i otišla u samostan u usponu karijere. Znala sam da koliko god je slatko i privlačno živjeti u obilju i za svoje dobro, to za mene nema smisla ako nije uronjeno u Boga i uloženo u zajednicu. Odluka da ću sve što radim raditi u siromaštvu, čistoći i poslušnosti Bogu, poslužujući ljude jedina me zadovoljila.”



Kako je rekla, svijet promatra kroz Božje naočale, iz perspektive poslužitelja, a svojim životom nastoji odgovarati na pitanje – čime mogu poslužiti ovu dušu, osobu, društvo, Boga.

Većina ljudi danas je prisiljena trpjeti neki oblik zla, šutjeti, ulaziti u kompromise često zbog vlastite i obiteljske egzistencije koja nam visi o koncu, a redovnici nemaju što izgubiti i baš zato mi smo dužni izložiti se, riskirati egzistenciju i život za istinu, za ljubav, za svakog čovjeka.

“To je zapravo luksuz jer su mi otvorena vrata; samo zato što sam redovnica dopušteno mi je zagrliti čovjeka nasred ulice, prići bilo kome u potrebi, izreći nekome kako je savršeno stvoren, ja smijem voljeti stranca kao da je moj ukućanin. S druge strane dopušteno mi je govoriti istinu i u svakoj prilici učiniti i odabrati što je dobro, a to često znači izaći iz okvira i zone komfora pa i preći granice i zauzeti se za dobro kad će to možda ugroziti moj život, posao i druga dobra. Većina ljudi danas je prisiljena trpjeti neki oblik zla, šutjeti, ulaziti u kompromise, često zbog vlastite i obiteljske egzistencije koja nam visi o koncu, a redovnici nemaju što izgubiti. I baš zato smo mi dužni izložiti se, riskirati egzistenciju i život za istinu, za ljubav, za svakog čovjeka. Mi moramo prvi iskoračiti na margine, dignuti glas za istinu, siromahe, potlačene, malene, izgubljene. Tako želim živjeti, ne mogu reći da mi uvijek uspijeva, potrebna mi je sila milosti, ali nastojim. Za mene je to odgovor na redovnički poziv, vojnim rječnikom to je dobrovoljna postrojba, prvi red pješaka opasanih istinom, pod okloпом pravednosti, spremnih nogu, zaštićenih vjerom i kacigom spasenja, naoružanih mačem Duha, odnosno Riječju Božjom.”

Sestra Benedikta Nina naglasila je kako se na redovnice danas gleda jako usko.

Slika redovnice je infantilna, prikazujemo se kao razigrane i raspjevane žene s gitarom ili loptom, takav imidž blago nasmijanih i uštirkanih voštanih figura nema veze s istinom ni s razumom i ozbiljno degradira naše poslanje i identitet. Usko je gledište u Crkvi i izvan nje.

“Slika redovnice je infantilna, prikazujemo se kao razigrane i raspjevane žene s gitarom ili loptom, takav imidž blago nasmijanih i uštirkanih voštanih

figura nema veze s istinom ni s razumom i ozbiljno degradira naše poslanje i identitet. Usko je gledište u Crkvi i izvan nje. Same smo velikom djelom odgovorne jer smo očito poslale pogrešne slike. Meni se čini da je redovništvo zaspalo i leži kao zaboravljeni potencijal i snaga Crkve. Od nas se premalo očekuje. I to vidim svaki dan u svom djelovanju. Ljudi traže molitvu i eventualno obrok za beskućnike, ali to nije to, molitva u aktivnim redovima predstavlja gorivo za akciju i to organiziranu akciju koja mijenja stanje u duhu, osobi, društvu, u državama i narodima na bolje. Od aktivnih redova imate pravo tražiti više. Naš puni angažman. U svim sferama društva. Ljudi se iznenade kad nas vide u bioetici, politici, na fakultetima, među liječnicama, u književnosti, medijima, pravu, javnom djelovanju i kreiranju kulture, znanosti, javnih politika, kad se angažiramo među zatvorenicima, izbjeglicama, prostitutkama, na sudovima... Komunistička represija je učinila svoje, ugrane smo u sakristije, no odavno je odzvonilo tome i izvlačenju na taj račun, vrijeme je za povratak u aktivno kreiranje evanđeoske kulture u društvu, odnosno svijeta u kojem je svaki čovjek jedinstven i ljubljen.”

Govoreći o radu u Sv. Ani – Caritasovom domu za žene i djecu u Rijeci istaknula je kako zajedno sa ženama i djecom koja su žrtve nasilja u obitelji proživljava proces rehabilitacije i reintegracije.

Zahvalna sam Bogu za svaki dan koji sam provela s našom djecom i ženama, za njihovu ljubav, povjerenje, otvorenost.

“Zakon stavlja žene u izuzetno tešku poziciju. One s djecom moraju iznova sagraditi život u nepoznatim gradovima. To je ogroman posao i još veće pouzdanje. Moramo prolaziti kroz mučne postupke pred Centrima za socijalnu skrb i sudovima, pronalaziti odgovore na financijska, poslovna, stambena, egzistencijalna i duhovna pitanja. Zahvalna sam Bogu za svaki dan koji sam provela s našom djecom i ženama, za njihovu ljubav, povjerenje, otvorenost. Zahvalna sam im što su se podijelile sa mnom, što smo zajedno položile ruke na najbolnije mjesto – ranjeno žensko i dječje srce – prokockano povjerenje i izdanu ljubav, što smo zajedno ozdravljale, opraštale, predavale Bogu i kretale dalje. Ta njihova patnja je otajstvo, pred njom smo svi mi zašutjeli i izrasli. Velika je milost stati s nekim pod taj veliki križ izdaje od najbližih i ponijeti ga bar dio puta, toliko velika milost da se često pitam tko je tu kome pomogao, ja njima ili one meni. Cilj mi je da svaka žena i dijete dobiju iskustvo ljubavi, prihvaćenosti i pripadnosti i da se stručno pobrinemo za nju, da dobije obitelj i dom iz kojeg onda može sigurna

poletjeti u neku svoju dobru i sigurnu priču. Željela bih učiniti više na iznalaženju boljih rješenja za njih no što sustav za sada nudi.”

O ljubavi za medije s. Benedikta Nina objašnjava kako je ona dijete medija jer je odrasla u redakciji Radija Trsat, kasnije Soundset mreže.

Živimo u vremenu polarizacije, površnosti, trgovine pažnjom i manipulacije informacijama u službi kapitala, stoga mediji imaju jednu od ključnih uloga u društvu; ulogu čuvara slobode, istine i kulture, njegovatelja dostojanstva. Mediji diktiraju o čemu ćemo misliti, a iz misli proizlaze naša djela, uloga im je silna.

“Još od srednje škole čitave dane sam provodila na radiju i ondje sam se formirala. Još uvijek razmišljam i djelujem novinarski – način mišljenja, ophođenja s ljudima, teme, literatura, sugovornici, problemi i rješenja koja nalazim su školski primjer novinarskog mentaliteta. To je nešto na čemu sam silno Bogu zahvalna, kao i svim ljudima s kojima sam radila i koji su me odgajali u našoj redakciji i u studiju. Još kao mlada djevojka sam upoznala snagu javnog djelovanja, postavljanja tema, iskusila sam snagu koju mediji imaju u kreiranju javnog mnijenja, razotkrivanju i očuvanju istine, pomoći potlačenima, edukacije i informiranja, zaštite dostojanstva osobe i društva u cjelini. Živimo u vremenu polarizacije, površnosti, trgovine pažnjom i manipulacije informacijama u službi kapitala, stoga mediji imaju jednu od ključnih uloga u društvu; ulogu čuvara slobode, istine i kulture, njegovatelja dostojanstva. Mediji diktiraju o čemu ćemo misliti, a iz misli proizlaze naša djela, uloga im je silna. Upravo iz tih razloga djelovanje u medijima bilo je i ostalo za mene najznačajnije i najviše mi svojstveno. Učinak je velik, dopiremo do velikog broja ljudi i u moru oglašivačkih tekstova, hvatača pažnje, manipulacije i ispraznih vijesti možemo ljudima dati informaciju dostojnu čovjeka.

Opet, kao redovnica imam luksuz života u siromaštvu – ne radim za sebe, već je jedina motivacija ljubav prema Bogu i slušatelju ili čitatelju. Mogu tragati do istine i ljepote, predstaviti javnosti nešto ili nekoga bez obzira što nema dobiti od teme za mene ni za medij. To je luksuz, jer informacije su postale imovina kojom se trguje, dobri tekstovi na portalima više nisu dostupni bez naplate, stvaraju se filter baloni u kojima do nas ne dopiru informacije izuzev onih koje želimo čuti, a sve to hrani već odavno podivljali individualizam i egoizam, sužava svijest i spoznaju o Bogu, čovjeku i sebi samome. Mediji, osobito novi poput društvenih mreža će odigrati ključnu

ulogu u kretanju svjetskih zbivanja. Zato moramo biti prisutni ovdje bez koristi, za čovjeka!”

Naglasila je kako joj jako puno znači angažman na Hrvatskoj katoličkoj mreži.

“Ondje je sjajna ekipa koja mi daje slobodu da otvorim teme o kojima se rijetko ili nerado govori, bilo u Crkvi, bilo u civilnom društvu. Fascinira me kako je Bog savršeno satkao ljude stoga mi je stalo da u dobrim intervjuima slušateljima i čitateljima što više približim osobu, da svi dobijemo od tog obilja koje donosi na oltar našeg zajedništva, svaka osoba je riznica Božje ljubavi na zemlji, bilo bi šteta propustiti susret.”

Sestra Benedikta Nina Krapić poručila je kako ima puno uzora, a osobito je žene nadahnu na neko dobro i za neko područje djelovanja.

Cijenim mnoge političarke koje su kroz povijest i danas ostale dosljedne u svojim uvjerenjima i želji da se ulože i izlože za dobro drugih i za istinu, osobito u Hrvatskoj gdje biti žena u politici znači ponijeti ogroman teret neravnopravnosti i poruge medija i javnosti koju bi malo koji muškarac mogao izdržati i zato se divim svakoj koja je ušla u taj ring.

“Oduševljena sam ljudima i zato imam puno uzora, baš svatko koga upoznam, a osobito žene me nadahnu na neko dobro i za neko područje djelovanja. Prije svega Marija, onda moja zaštitnica – filozofkinja koja je ubijena u nacističkom logoru, sv. Benedikta Edith Stein po kojoj sam uzela redovničko ime. U apostolatu me nadahnjuje sv. Majka Terezija, Majka Elvira, misionarke, redovnice koje su probijale okvire, prepoznale i iskoračile u nove apostolate poput televizijskih kuća, novih oblika skrbi za odbačene, dolazile do znanstvenih otkrića. Osobito se divim ženama koje su majke i k tome rade posao koji vole i nekako se čudesno uspiju istovremeno darovati obitelji i svijetu. Oduševile su me moje profesorice s Fakulteta političkih znanosti u Zagrebu koje velikodušno daruju sve što su naučile i raduju se napretku svojih studenata, isto tako sjajne žene koje su mi predavale na edukaciji iz psihoterapije poput dr. sc. Cvijete Pahljine koja je uvijek pronalazila dobro u ljudima, učila nas je da je smisao posvuda i da nikad nije kasno, a sama je doktorirala u 77. godini!

Cijenim mnoge političarke koje su kroz povijest i danas ostale dosljedne u svojim uvjerenjima i želji da se ulože i izlože za dobro drugih i za istinu,

osobito u Hrvatskoj gdje biti žena u politici znači ponijeti ogroman teret neravnopravnosti i poruge medija i javnosti koju bi malo koji muškarac mogao izdržati i zato se divim svakoj koja je ušla u taj ring. Potom novinarka, osobito moje kolegice i urednice u informativnoj od kojih sam puno naučila. Divim se majkama, autentičnim ženama koje se ne boje biti i izreći ono što doista jest i pokazati se onakve kakve doista jesu, znaju i ne boje se voljeti, koje su prihvatile i zovoljele sebe i žive pomirene s Bogom i ljudima. Ženama koje su patile, izvukle se iz ovisnosti, depresija, nasilja, u patnji pronašle smisao i izrasle u duboko ukorijenjene stijene. Divim se i nekim mojim sestrama koje ne miruju u stalnom pokazivanju ljubavi. Oduševljavaju me moje prijateljice i moja majka, vole me najviše kad sam sebi teška, škola ljubavi.

Svatko tko mi je prošao kroz život me obogatio i sve ove žene i mnoge druge čine moj život radosnim, one su ikone Njegovog Lica, toliko su lijepe i silne, duboke i snažne da se preko njih svaki dan uvjerim da je zemlja jednostavno premalo, takvi ljudi stanu samo u vječnost.”

Članci objavljeni u sklopu projekta „Uloga i valorizacija žena različitih religija i vjeroispovijesti tijekom pandemije koronavirusa” :

[Sestra Smilja Čirko: Uloga nas redovnica u suvremenom svijetu je pomaganje mladima prilikom donošenja pravih odluka u zajedništvu s Bogom](#)

[Petir i Juretić jednoglasne: Vjernice koje jasno izražavaju svoje stavove glasna manjina u javnosti stavlja u centar izrugivanja](#)

Redovnice o radu na HKR-a: Pozvane smo biti s ljudima kroz medije koji imaju značajnu ulogu u društvu

[Medijske djelatnice i urednice Tikvić i Zemunović: Ženama su darovani posebni talenti – brižnost, suosjećanje i “nježna snaga”](#)

[Upoznajte izuzetne žene koje na svoj specifičan način djeluju u društvu šireći ljubav i jedinstvo](#)

Autor: Marija Pandžić, novinarka Hrvatske katoličke mreže
(marija.pandzic@hkm.hr)

* Tekst je objavljen u sklopu projekta poticanja novinarske izvrsnosti Agencije za elektroničke medije. Dozvoljeno je prenošenje sadržaja uz objavu izvora i imena autora.



Ključne riječi: uloga žene u suvremenom društvu

Daljnje korištenje vijesti u medijima samo uz prethodno odobrenje izdavača.
Sva prava pridržana © 2018 - 2022 Hrvatska katolička mreža